

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Naděždy Řehákové a soudkyň JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové ve věci

žalobce: **J&H Lékárny s.r.o.**, IČO : 273 76 401
sídlem Bechyňská 63, Praha 9 – Letňany,
zastoupena advokátkou Mg. Alenou Žežulkovou,
sídlem Vodičkova 20, Praha 1,

proti

žalovanému: **Ministerstvo zdravotnictví ČR**,
sídlem Palackého náměstí 4, Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 10. 2020, č. j. MZDR 24921/2018-3/OLZP

t a k t o :

- I. Pokuta uložená žalobci rozhodnutím Státního ústavu pro kontrolu léčiv ze dne 4. 5. 2018, č. j. SUKL 206267/2018 ve spojení s rozhodnutím Ministerstva zdravotnictví ze dne 19. 10. 2020, č. j. MZDR 24921/2018-3/OLZP ve výši 1 030 000 Kč se snižuje a ukládá se ve výši 600 000 Kč, ve zbytku se žaloba zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

I. Předmět řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Státního ústavu pro kontrolu léčiv (dále jen „SÚKL“) ze dne 4. 5. 2018, č. j. SÚKL 206267/2018, jímž byla žalobci podle § 107 odst. 1 písm. e) zákona č. 378/2007 Sb., o léčivech a o změnách některých souvisejících zákonů (dále jen „zákon o léčivech“) uložena úhrnná pokuta ve výši 1 030 000 Kč za správní delikty, kterých se žalobce jako provozovatel nestátního zdravotnického zařízení – lékárny – lékárna Letňany, na adrese Bechyňská 63, Praha 9, měl dopustit porušením § 82 odst. 4, § 79 odst. 3 a § 32 odst. 1 zákona o léčivech a § 36 odst. 2 písm. b) zákona č. 167/1998 Sb., o návykových látkách.
2. Proti uvedenému rozhodnutí SÚKL podal žalobce odvolání, v němž namítal neúplné zjištění skutkového stavu věci a nesprávné právní posouzení v rozsahu správního deliktu podle 103 odst. 6, písm. g), tj. v rozsahu porušení ust. § 82 odst. 4) zákona o léčivech.

II. Rozhodnutí žalovaného (napadené rozhodnutí)

3. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí vyšel ze zjištění, že žalobci byla uložena pokuta za následující správní delikty.
4. Správního deliktu podle § 103 odst. 6 písm. g) zákona o léčivech se žalobce dopustil tím, že jako poskytovatel zdravotních služeb a provozovatel kontrolované lékárny a zároveň jako držitelka rozhodnutí o povolení k distribuci léčivých přípravků vydaného SÚKL dne 12. 4. 2011, které bylo zrušeno až ke dni 10. 1. 2016, v období od 27. 5. 2015 do 6. 11. 2015 v rozporu se zákonem o léčivech použil k distribuci celkem 2 573 balení registrovaných léčivých přípravků v celkové hodnotě 2 065 413,16 Kč, které odebral jako provozovatel lékárny pro potřeby kontrolované lékárny, když tyto léčivé přípravky přímo ze skladu kontrolované lékárny distribuoval zahraničnímu odběrateli SAPPADA spol. s r.o., se sídlem Zvolen, Slovenská republika a zahraničnímu odběrateli Retia a.s., se sídlem v Bratislavě, Slovenská republika. Konkrétně se tak stalo v případě léčivých přípravků vyjmenovaných ve výroku napadeného rozhodnutí, a to na základě dodacích listů lze dne 27. 5. 2015 a ze dne 6. 11. 2015. Tím porušil ust. § 82 odst. 4 zákona o léčivech.
5. Správního deliktu podle § 103 odst. 7 písm. b) zákona o léčivech se žalobce dopustil tím, že jako provozovatel kontrolované lékárny při své činnosti nezajistil jakost připravovaných léčivých přípravků a nedodržel pravidla správné lékařské praxe stanovená prováděcím právním předpisem – vyhláškou č. 84/2008 Sb., o správné lékařské praxi, bližších podmínkách zacházení s léčivy v lékárnách, zdravotnických zařízeních a u dalších provozovatelů a zařízení vydávajících léčivé přípravky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška o správné lékařské praxi“), a to jednáními, kdy v období od ledna 2013 do prosince 2015 nezajistil pravidelnou kontrolu přístroje, který může ovlivnit jakost konečného léčivého přípravku, dále ke dni kontroly 7. 12. 2015 uchovával v kontrolované lékárně léčivé přípravky v prostorách, které k tomu nejsou určeny, nedokumentoval záznamy o teplotě uchovávání léčivých přípravků uložených v mezipatře a nevedl dostatečné záznamy o organoleptické kontrole přijatých léčivých látek a pomocných látek, čímž porušil ustanovení § 3 odst. 2 písm. f), § 21 odst. 1 § 22 odst. 2 písm. a) bod 15. a § 22 odst. 2 písm. a) bod 4. vyhlášky o správné lékařské praxi, zdravotnických zařízeních a u dalších provozovatelů a zařízení vydávajících léčivé

přípravky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška o správné lékařské praxi“). Tím porušil ustanovení § 79 odst. 3 zákona o léčivech.

6. Správního deliktu podle § 36 odst. 2 písm. h) zákona č. 167/1998 Sb., o návykových látkách se žalobce jako provozovatel kontrolované lékárny dopustil tím, že ke dni kontroly 7. 12. 2015 nevedl v souladu s vyhláškou č. 123/2006 Sb., o evidenci a dokumentaci návykových látek a přípravků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška o evidenci a dokumentaci návykových látek“) – evidenci o zacházení s návykovými látkami a přípravky, když tohoto porušení se dopustila dílčími jednáními ohledně evidenčních záznamů popsány na str. 8 napadeného rozhodnutí. Tím porušil ust. § 32 odst. 1 zákona o návykových látkách.
7. Žalovaný se dále v napadeném rozhodnutí vypořádával s odvolacími námitkami, v nichž žalobce popíral, že by se dopustil jednání kvalifikované jako správní delikt dle ust. § 103 odst. 6 písm. g) zákona o léčivech. Žalobce namítal, že jeho jednání nenaplnuje skutkovou podstatu deliktu podle § 103 odst. 6 písm. g) zákona o léčivech, neboť postupoval v souladu s ust. § 82 odst. 4 zákona o léčivech, což rozvinul v argumentaci, že byl oprávněn poskytovat léčivé přípravky jiné lékárně ve smyslu § 82 odst. 4 věty druhé a třetí zákona o léčivech a nesouhlasil s názorem, že zahraniční lékárna není lékárna a obhajoval, že se jednalo o výdaj léčivých přípravků a nikoliv o distribuci. Žalovaný k tomu přestřel skutkový stav, týkající se postavení lékárny a pojednal o smyslu ustanovení § 82 odst. 4 zákona o léčivech. Uvedl, že pro lékárny, které jsou současně držiteli povolení k distribuci, stanoví uvedené ustanovení výslovný zákaz distribuce léčivých přípravků, které odebraly jako lékárna. Žalobce jako provozovatel lékárny léčivé přípravky odebral přímo ze skladu kontrolované lékárny a distribuoval je zahraničním odběratelům na Slovensku.
8. Žalovaný uvedl, že podstatou námitek žalobce je vymezení, zda lze slovenskou lékárnu považovat za lékárnu ve smyslu zákona o léčivech. Rozhodovací praxe SÚKL, která již byla opakovaně potvrzena žalovaným, je taková, že slovenská lékárna není lékárnou ve smyslu zákona o léčivech, což jasně vyplývá z ustanovení § 6 odst. 1 písm. c) zákona o léčivech ve spojení s ustanovením § 5 odst. 2 písm. i) zákona o zdravotních službách. Zahraniční lékárna není lékárnou dle citovaného ustanovení a její provozovatel není osobou oprávněnou k poskytování zdravotních služeb podle zákona o zdravotních službách. Slovenská lékárna nemůže bez dalšího vydávat léčivé přípravky registrované v České republice, které jí jsou navíc dodány v primárním a sekundárním obalu a s příbalovými texty v českém jazyce, tedy v podobě, která z povahy věci nemůže odpovídat registrační dokumentaci dodaného léčivého přípravku ve Slovenské republice.
9. Žalovaný poukázal na Směrnici Evropského parlamentu a Rady ze dne 6. listopadu 2001, o kodexu Společenství týkající se humánních léčivých přípravků a její transpozici do českého právního řádu s tím, že zákon o léčivech upravuje práva a povinnosti celého dodavatelského řetězce, který funguje na ose výrobce, distributor, lékárna. Je tak nežádoucí, aby kterákoli část řetězce „suplovala“ činnost jiné části. V tomto případě by tak lékárna neměla provádět distribuci léčivých přípravků, neboť tuto činnost by měl primárně provádět distributor. Tato skutečnost vyplývá i z předmětného ustanovení § 82 odst. 4 zákona o léčivech.

10. K tvrzení žalobce, že ustanovení § 82 odst. 4 zákona o léčivech užívá pojem lékárna, nikoli pojem provozovatel či provozovatel oprávněný vydávat léčivé přípravky nebo poskytovatel zdravotní péče, žalovaný uvedl, že zákonodárce v ustanovení § 82 odst. 4 zákona o léčivech použitím pojmu lékárna zdůraznil důležitost místa, kde „provozovatel“, či „provozovatel oprávněný vydávat léčivé přípravky“ vykonává svou činnost. S ohledem na pojmy použité v ustanovení § 82 odst. 4 zákona o léčivech však poskytovatelem i příjemcem léčivých přípravků musí být lékárna, a to s ohledem na teritoriální působnost zákona o léčivech lékárna zřízená a provozovaná podle českých právních předpisů. Dle žalovaného ust. § 82 odst. 4 věta druhá a třetí zákona o léčivech nepřipouští dvojí výklad, jak se domnívá žalobce. S ohledem na teritoriální povahu práva je výklad ustanovení § 82 odst. 4 zákona o léčivech zcela jednoznačný.
11. Žalovaný následně vyložil i smysl jednotlivých vět ust § 82 odst. 4 zákona o léčivech a pojednal o definičních znacích distribuce léků stanovených v § 5 odst. 5 zákona o léčivech s tím, že jednání žalobce nespadá pod negativní definici distribuce dle ustanovení § 5 odst. 5 zákona o léčivech, neboť se nejednalo o výdej léčivých přípravků, jak jej definuje ustanovení § 5 odst. 6 zákona o léčivech, o prodej vyhrazených léčivých přípravků, jak jej definuje ustanovení § 5 odst. 7 zákona o léčivech, o používání léčivých přípravků při poskytování zdravotních služeb, jak jej definuje ustanovení § 5 odst. 8 zákona o léčivech, ani o jejich dovoz ze třetích zemí. Jednání žalobce také nespadá ani pod negativní definici distribuce dle ustanovení § 82 odst. 4 zákona o léčivech, neboť odběratelem léčivých přípravků nebyla lékárna ve smyslu zákona o léčivech.
12. S ohledem na výše uvedené žalovaný dospěl k závěru, že jednání žalobce bylo distribucí ve smyslu ustanovení § 5 odst. 5 zákona o léčivech. Pokud odběratelem i poskytovatelem léčivých přípravků není lékárna ve smyslu zákona o léčivech, nemůže se jednat o jednání dle ustanovení § 82 odst. 4 věta druhá a třetí zákona o léčivech. Takové jednání tak jednak není subsumovatelné pod větu třetí ustanovení § 82 odst. 4 zákona o léčivech, podle kterého by šlo o distribuci léčiv.
13. V případě, kdy odběratelem i poskytovatelem léčivých přípravků není lékárna ve smyslu zákona o léčivech pak není ani třeba zkoumat splnění dalších podmínek takového poskytování léčivých přípravků mezi lékárnami. Z výše uvedeného důvodu nemohl SÚKL na jednání žalobce aplikovat skutkovou podstatu uvedenou v ustanovení § 103 odst. 10 písm. e) zákona o léčivech. Tuto skutkovou podstatu lze aplikovat pouze na případy, kde dojde k převodu léčivých přípravků mezi dvěma lékárnami ve smyslu zákona o léčivech, a při tomto převodu nejsou splněny zákonem stanovené podmínky.
14. K námitce likvidačního charakteru pokuty žalovaný uvedl, že SÚKL při posuzování okolností pro výměru pokuty zohlednil všechna kritéria, která jsou stanovena zákonem o léčivech. Žalovaný se ve vztahu k úvaze o výši pokuty ztotožnil se závěry SÚKL, který při posuzování majetkové situace žalobce vycházel z dokumentů dostupných v obchodním rejstříku, ve sbírce listin a zvažoval závažnost porušení jednotlivých správních deliktů.
15. K aktuální majetkové situaci žalobce žalovaný vyšel ze zjištění, že žalobce za rok 2017 na straně aktiv disponoval peněžními prostředky ve výši 535 000 Kč a byl věřitelem pohledávek ve výši 2 063 000 Kč. Za tentýž rok měl odvolatel čistý obrát za dané účetní období 40 164 000 Kč. Výsledek hospodaření za účetní období činil 370 000 Kč. Za období

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

roku 2018 na straně aktiv disponoval peněžními prostředky ve výši 44 000 Kč a byl věřitelem pohledávek ve výši 1 787 000 Kč. Za tentýž rok měl odvolatel čistý obrát za dané účetní období 40 844 000 Kč. Výsledek hospodaření za účetní období činil 584 000 Kč. Žalobce za období roku 2019 na straně aktiv disponoval peněžními prostředky ve výši 373 000 Kč a byl věřitelem pohledávek ve výši 2 052 000 Kč. Za tentýž rok měl odvolatel čistý obrát za dané účetní období 41 011 000 Kč. Výsledek hospodaření za účetní období činil 44 000 Kč.

16. Žalovaný konstatoval, že žalobce v žádném z těchto sledovaném období neskončil ve ztrátě, ale i v případě, pokud by tak tomu bylo, není tento ukazatel rozhodující pro určení, zda je výše pokuty likvidační ve smyslu ustálené judikatury. Navíc dle dostupných zdrojů odvolatel není v likvidaci a ani není účastníkem insolvenčního řízení.
17. Žalovaný uvedl, že výše pokuty reflektuje typovou závažnost jednotlivých správních deliktů, a současně si zachovává preventivní i represivní charakter. Uložená výše pokuty není dle žalovaného likvidační a nepřiměřená a žalobce může požádat u příslušného správního orgánu o rozložení pokuty na splátky. Z uvedeného vyplývá, že zde není důvodná obava, že by uložená pokuta mohla vést k tomu, že by podnikání odvolatele v následujících letech směřovalo pouze k úhradě pokuty, či je pokuta způsobila mu sama o sobě přivodit platební neschopnost či ho donutit ukončit podnikatelskou činnost, což by bylo v rozporu s judikaturou Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu.
18. Žalovaný dále k námitkám o nepřiměřenosti pokuty pojednal o zásadě individualizace pokuty ve vztahu k danému případu a pachateli se všemi polehčujícími a přitěžujícími okolnostmi. Odmítl námitku, že žalobce jednal vždy v dobré víře, že jedná v souladu se zákonem, a zopakoval závažnost jednání žalobce i s přitěžující okolností, že jeho jednáním byla pro pacienty znemožněna dostupnost léčivých přípravků. Naopak ve prospěch žalobce byla zohledněna skutečnost, že nebyl prokázán negativní důsledek na veřejné zdraví, ve smyslu konkrétní újmy konkrétních pacientů. K tvrzení žalobce, že nebyla ohrožena dostupnost léčivých přípravků žalovaný označil léčivé přípravky, které byly nezákonně distribuovanými léčivými přípravky a u nichž byly v období od 2. poloviny roku 2015 registrovány dotazy na dostupnost těchto léčivých přípravků. Pokud měl žalobce za to, že výklad ust. § 82 odst. 4 zákona o léčivech je nejednoznačný, mohl se na SÚKL obrátit se žádostí o konzultaci či s písemným dotazem. To však odvolatel neučinil.
19. Žalovaný k námitce žalobce, že výše pokuty je likvidační uvedl, že v souladu s nálezem Ústavního soudu ze dne 13. 8. 2002, sp. zn. Pl. ÚS 3/02 je pokuta likvidační tehdy, jestliže znamená takový zásah do majetku, v důsledku kterého, by byla „zničena“ majetková základna pro další podnikatelskou činnost. V pozdějším nálezu ze dne 9. 9. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 52/13 Ústavní soud uvedl, že se jedná o takové případy, v nichž *„pokuta natolik přesáhne možné výnosy z podnikání, že se podnikatelská činnost v podstatě stává bezúčelnou (tj. směřující pouze k úhradě uložené pokuty po značné časové období).“* Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010 č. j. 1 As 9/2008-133 by se o likvidační výši pokuty jednalo tehdy, šlo-li by o pokutu, *„která je nepřiměřená osobním a majetkovým poměrům pachatele deliktu do té míry, že je způsobila mu sama o sobě přivodit platební neschopnost či ho donutit ukončit podnikatelskou činnost, nebo se v důsledku takové pokuty může stát na dlouhou dobu v podstatě jediným smyslem jeho podnikatelské činnosti splácení této pokuty...“*.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

III. Žaloba

20. Žalobce v podané žalobě uplatnil dvě námitky proti rozhodnutí žalovaného.
21. V první námitce vytýkal, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí nedostatečně a nezákonně vypořádal s jeho námitkami uplatněnými v odvolání, o nichž uvedl, že je činí součástí žaloby. Žalobce konstatuje, že napadené rozhodnutí je sice rozsahem sdělení rozsáhlé, ale převážná jeho část zaujímá konstatace námitek žalobce uplatněných v odvolacím řízení proti posouzení jeho jednání, jímž měl porušit ustanovení zákona o léčivech a následně je jen převzat názor SÚKL, který rozhodoval v řízení v prvním stupni. Žalobce citoval pasáže žalovaného, v nichž žalovaný pouze obecně zhodnotil, že SÚKL „dodržel všechny zásady řízení, a že se nedopustil pochybení, které by způsobilo vadu o rozhodnutí (viz článek II. tohoto rozhodnutí)“. Žalobce je toho názoru, že taková odůvodnění uvedená v napadeném rozhodnutí žalovaného jsou značně nedostatečná a obecná, u nichž navíc zcela absentuje vyslovení konkrétního právního názoru a právního stanoviska, z jakého právního důvodu shledává správnou a zákonnou právě jen argumentaci správního orgánu 1. stupně a nikoliv argumentaci žalobce namítanou v rámci odvolacího řízení.
22. V druhé žalobní námitce žalobce brojil proti výši uložené pokuty s tím, že uloženou pokutu považuje za nepřiměřenou a likvidační. Žalovaný sice z označených nálezů Ústavního soudu a rozhodnutí Nejvyššího správního soudu konstatoval, kdy je pokuta likvidační a nepřiměřená osobním a majetkovým poměrům pachatele deliktu a je způsobilá přivodit platební neschopnost či donutit pachatele deliktu ukončit podnikatelskou činnost, nicméně na základě námitek žalobce týkající se likvidační povahy pokuty zkoumal jen listiny dostupné z obchodního rejstříku, jimiž byly účetní závěrky za roky 2017-2019. Nevyžádal si případně doplnění dalších listin či důkazů ze strany žalobce tak, aby zjistil její skutečnou aktuální majetkovou situaci zejména pak k průběhu roku 2020. V návaznosti na uvedené žalobce poukázal na rozhodnutí Celního úřadu pro hlavní město Prahu ze dne 22. 4. 2020, kterým bylo žalobci povoleno zaplacení pokuty ve splátkách, s pravidelnou měsíční splátkou 6 100 Kč, kdy v rámci posuzování žádosti žalobce o posečkání platby pokuty celní orgán vypracoval podrobnou finanční analýzu s platností do 30. 4. 2021. Tato finanční analýza konstatuje, že žalobce je společností, která byla minimálně v roce 2017 a 2018 předlužena. S tímto nálezem tak nekoresponduje tvrzení žalovaného v napadeném rozhodnutí.
23. Na podporu svých tvrzení žalobce navrhl dokazování rozhodnutím Celního úřadu pro hl.m. Prahu ze dne 4. 12. 2020 a vyžádáním zprávy o provedení komplexní finanční analýzy ze dne 16. 4. 2020 u Celního úřadu pro hl.m. Prahu, z něhož uvedené rozhodnutí celního úřadu vycházelo.
24. Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

25. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě poukázal na koncepci žaloby, kdy žalobce plně odkázal na podané odvolání a nevymezil řádně žalobní bod ohledně nezákonnosti napadeného rozhodnutí tak, jak požaduje ust. § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s. Ve vztahu k odvolání lze seznat, že žalobce nesouhlasil se závěrem Ústavu, že zahraniční lékárna není

lékárnou ve smyslu zákona o léčivech, a že lékárnou je místo poskytování zdravotní péče provozované osobou oprávněnou k poskytování zdravotních služeb podle zákona o zdravotních službách, kdy zahraniční lékárna tyto podmínky nesplňuje. Žalobce uvedl, že zákonem o léčivech nedefinovaný pojem lékárna by se měl vykládat v návaznosti na zákon o zdravotních službách, že § 82 odst. 4 věta druhá a třetí zákona o léčivech, ve znění účinném v době spáchání správního deliktu, umožňoval dvojí výklad a Ústav chybně nepoužil výklad, který je pro pachatele příznivější tak, že se jednalo se o výdej léčivých přípravků a nikoli o distribuci. Podle žalobce mělo být jeho jednání klasifikováno jako správní delikt dle § 103 odst. 10 písm. e) zákona o léčivech se sankcí dle § 107 odst. 1 písm. b) zákona o léčivech v maximální výši 300 000 Kč.

26. K uvedenému žalovaný poukázal, kromě výkladu ve svém rozhodnutí a v rozhodnutí SÚKL, rovněž na výklad pojmu „lékárna“ pro účely § 82 odst. 4 zákona o léčivech učiněný již Městským soudem v Praze v rozsudcích ze dne 15. prosince 2020, č. j. 11 Ad 9/2020-93 a ze dne 14. ledna 2021, č. j. 11 Ad 3/2020 – 64, ve kterých Městský soud v Praze ve skutkově obdobné věci konstatoval, že se ztotožnil s výkladem pojmu lékárna ve smyslu § 82 odst. 4 zákona o léčivech v příslušném znění, tedy že lékárnou je místo, kde osoba oprávněná k poskytování zdravotních služeb podle zákona o zdravotních službách poskytuje zdravotní péči. Zahraniční lékárna tyto podmínky nesplňuje a není lékárnou ve smyslu zákona o léčivech, jelikož její provozovatel není osobou oprávněnou k poskytování zdravotních služeb podle zákona o zdravotních službách. Ve světle výše uvedeného právního názoru Městského soudu v Praze tak tvrzení žalobce, že jeho jednání bylo poskytováním léčivých přípravků mezi lékárnami ve smyslu § 82 odst. 4 věta druhá a třetí zákona o léčivech a že pokud snad porušil podmínky pro poskytování léčivých přípravků mezi lékárnami, mělo by být jeho jednání klasifikováno jako správní delikt dle § 103 odst. 10 písm. e) zákona o léčivech s nižší horní sankcí, nemůže obstát.
27. V souvislosti s věcnými námitkami ohledně uvedeného správního deliktu uvedenými v odvolání se žalovaný rovněž vyjádřil k definici pojmu „distribuce“ dle ust. § 5 odst. 5 zákona o léčivech, kdy uvedl, že vzhledem k tomu, že žalobce obstarával léčivé přípravky u svých distributorů, tyto skladoval v prostorách kontrolované lékárny a následně je z lékárny za úplatu dodával do jiné členské země Evropské unie, má žalovaný za to, že výše popsaná činnost žalobce je distribucí ve smyslu § 5 odst. 5 zákona o léčivech a žalobce byl v rozhodném období držitelem rozhodnutí o povolení k distribuci léčivých přípravků.
28. K tvrzení žalobce, že odůvodnění napadeného rozhodnutí ministerstva je značně nedostatečné a obecné a absentuje u něj vyslovení konkrétního právního názoru a právního stanoviska, z jakého právního důvodu shledává správnou a zákonnou zejména argumentaci Ústavu žalovaný poukázal na to, že u všech odvolacích námitek žalobce uvedl, na základě jakých úvah a jakých ustanovení právních předpisů dospěl k závěru, že SÚKL v daném případě nepochybil a jednání žalobce správně právně posoudil. Skutečnost, že žalovaný k některým argumentům v odvolání žalobce pouze odkázal na odůvodnění rozhodnutí Ústavu, s nímž se ztotožnil, nezpůsobuje nezákonnost nebo nepřezkoumatelnost. Ostatně i v rozsudku ze dne 14. ledna 2021, č. j. 11 Ad 3/2020 – 64, se Městský soud v Praze podobnou otázkou zabýval a dospěl k závěru, že není vadou způsobující nezákonnost či nepřezkoumatelnost rozhodnutí, pokud žalovaný k některým argumentům v odvolání žalobce pouze odkázal na odůvodnění rozhodnutí I. stupně, když zároveň je z odvolacího rozhodnutí zřejmé, proč takový závěr učinil.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

29. K žalobní námitce proti výši pokuty žalovaný uvedl, že se majetkovou situací žalobce řádně zabýval. Zohlednil i poslední účetní závěrku za rok 2019 založenou ve sbírce listin. Uvedl, že SÚKL ani žalovaný nejsou finančními úřady a jejich možnosti provádění analýz majetkové situace účastníků řízení jsou omezené. S ohledem na povolení úhrady uložené pokuty ve splátkách lze mít za to, že uložená pokuta pro žalobce nebude v důsledku likvidační. Žalovaný je toho názoru, že soud by měl posuzovat výši uložené pokuty a její případnou likvidační povahu jak s přihlédnutím k závažnosti posuzovaného jednání, tak se zohledněním povoleného splátkového kalendáře, neboť povinnost uhradit částku ve výši 1 030 000 Kč najednou, a povinnost uhradit tuto částku formou splátek má na žalobce a jeho podnikatelskou činnost odlišné dopady.
30. Žalovaný se řídil i zásadou dle ust. § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, podle které rozhodující správní orgány musí na jedné straně zvážit majetkovou situaci konkrétního účastníka řízení, na straně druhé pak zájem veřejnosti na potrestání společensky škodlivého jednání i požadavek zákona, aby v obdobných případech nevznikaly nedůvodné rozdíly. Špatná majetková situace účastníka řízení může být podle žalovaného pouze důvodem pro snížení pokuty oproti pokutám obvykle ukládaným, nikoli však důvodem pro uložení sankce ve víceméně symbolické výši, která zcela ztratí výchovný a represivní efekt ve vztahu k účastníkovi daného řízení, tak rovněž preventivní efekt na poli generální prevence. Nedobrá majetková situace účastníka řízení nemá žádný vliv na závažnost a společenskou škodlivost jeho jednání. Žalobce se dopustil i dalších dvou správních deliktů, jejichž spáchání nerozporuje, proto uložení pokuty vylo v souladu s právními předpisy.
31. S ohledem na uvedené žalovaný navrhl, aby soud podanou žalobu jako nedůvodnou v celém rozsahu zamítl.

V. Jednání před městským soudem

32. Soud nařídil ve věci jednání, při němž soud k návrhu zástupkyně žalobce neprovedl účastnický výslech jednatelky žalobce, avšak poskytl jí prostor k vyjádření. Jednatelka žalobce vypovídala o provozu lékárny od data jejího vzniku, o svém vztahu k lékárenské profesi a o tlacích některých lékárenských řetězců na jednatelku s návrhy na odkup lékárny a na to, že poté, kdy tomuto tlaku nepodlehla, začaly být v lékárně prováděny kontroly. Z časové souvislosti nátlaku na odkup lékárny a nadcházejících kontrol jednatelka žalobce vyvodila domněnku o možném šikanózním postupu při provádění kontroly. Nepopřela, že došlo k vytýkanému pochybení a uvedla, že následné kontroly pak již byly bez námitek. Poukázala však na složitou finanční situaci lékárny, která vedla i k rozhodnutí celního úřadu o povolení posečkání s platbou uložené pokuty. To potvrzuje, že žalovaný při posuzování majetkové situace žalobce nepostupoval v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu. Na základě přednesených skutečností pak zástupkyně žalobce navrhla, aby soud uloženou pokutu snížil.
33. Při jednání soud provedl důkaz žalobcem předloženým „Rozhodnutím o posečkání“ vydaným Celním úřadem pro hlavní město Prahu ze dne 4. 12. 2020, a to k tvrzením žalobce o jeho majetkových poměrech v době před rozhodováním správních orgánů o pokutě.

VI. Posouzení věci městským soudem

34. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.), a to v mezích žalobních bodů.
35. Předně vymezil, že žalobce namítá nedostatečnost a nezákonnost napadeného rozhodnutí toliko v rozsahu správního deliktu, spočívajícím v porušení ust. § 82 odst. 4 zákona o léčivech, jednáním, kterým žalobce nezákonně distribuoval léčiva z lékárny, které provozoval, do lékáren na Slovensku. Tento rozsah žalobcem vytýkané nedostatečnosti a nezákonnosti soud dovedl toliko z obecných námitek žalobce v prvním žalobním bodu, který sice konkrétní věcné výhrady proti správnímu trestání ze strany SÚKL a žalovaného neobsahuje, nicméně poukazuje na nevypořádání odvolacích námitek žalobce uplatněných ve správním řízení, ty se však týkaly právě a jen rozsahu správního trestání žalobce pro výše uvedený správní delikt.
36. Co se týče formulace prvního žalobního bodu použitím pouhého odkazu na námitky jakožto tvrzenou součást žaloby, k tomu se již několikrát vyjádřil Nejvyšší správní soud, např. v rozsudku ze dne 22. 8. 2019, č. j. 2As 284/2018-38 a tam citované judikatuře tak, že*“požadavek rozsahu napadení rozhodnutí správního orgánu ve správní žalobě není splněn pouhým odkazem na námitky uplatňované ve správním řízení odvolacím, již proto, že tyto námitky směřovaly proti jinému rozhodnutí (I. stupně), než které je předmětem přezkoumání soudem,..... žalobce je povinen jím spatřované důvody nezákonnosti naříkaného rozhodnutí explicitně v žalobě uvést a vymezit tak rozsah soudní kontroly rozhodnutí správního orgánu,.....žalobní body byl přitom žalobce povinen vymezit přímo v žalobě, povinnost tvrdit rozhodné skutečnosti nelze nahradit obecným odkazem na argumenty uplatněné v podáních činěných v předcházejícím řízení, žalobce nemůže v žalobě jen odkázat např. na podané odvolání, ale musí uvést, proč považuje způsob, jakým se odvolací orgán s odvolacími námitkami vyrovnal, za nedostatečný,..... je třeba žalobní body výslovně formulovat v žalobě. Vychází se z toho, že soudní řízení není pokračováním správního řízení, nýbrž zcela samostatným typem přezkumného řízení. Pokud však žalobce v žalobě odkáže na konkrétní, ve vztahu k jeho věci jednoznačně individualizovanou a nezaměnitelnou skutkovou či právní argumentaci, kterou vyslovil v předchozím řízení správním, a pokud tato argumentace nevyžaduje pro účely řízení o žalobě žádné další konkretizace, modifikace či upřesnění, lze ji zásadně považovat za součást žaloby“.*
37. V souzené věci žalobce však takto nepostupoval, neboť neoznačil, na kterou konkrétní část argumentace uvedené v odvolání, odkazuje, nýbrž pouze povšechně odkázal na koncepci odvolacího rozhodnutí žalovaného a na jeho obecné ztotožnění se závěry správního orgánu 1. stupně. Tím žalobce po krajském soudu žádá, aby de facto znovu posoudil odvolání proti rozhodnutí SÚKL v rozsahu namítaného správního deliktu. Protože v dané věci jde o správní trestání, městský soud i přes obecnost námitek prvního žalobního bodu, vymezil, že žalobce namítá nedostatečné odůvodnění napadeného rozhodnutí ve vztahu k jeho odvolací argumentaci ohledně posouzení jednání žalobce v rozporu s ust. § 82 odst. 4 zákona s přihlédnutím k výkladu pojmu „lékárna“ a „distribuce“ léčiv dle § 5 odst. 5 zákona o léčivech ve znění rozhodném v době spáchání správního deliktu.

38. Podle § 82 odst. 4 zákona o léčivech pokud lékárna vydává léčivé přípravky jiným lékárnám nebo poskytovatelům lůžkové péče, musí být odebírající lékárna nebo poskytovatel lůžkové péče uveden v rozhodnutí vydaném takové vydávající lékárně podle zákona o zdravotních službách. Nejde-li o léčivé přípravky, které se v lékárně připravují, může je lékárna výjimečně odebrat od jiné lékárny, v případě, kdy nemá takový léčivý přípravek k dispozici a nemůže jej v potřebném čase získat od distributora, nebo když má jiná lékárna nevyužité zásoby léčivého přípravku, které nelze vrátit distributorovi. Takové poskytování a odebírání léčivých přípravků mezi lékárnami se nepovažuje za distribuci a lékárna o něm vede evidenci v rozsahu a způsobem stanoveným prováděcím právním předpisem. Lékárna, jejíž provozovatel je zároveň držitelem povolení k distribuci, nesmí užít k distribuci léčivé přípravky, které odebrala jako lékárna.
39. Podle § 5 odst. 5 zákona o léčivech distribucí léčiv se rozumí všechny činnosti sestávající z obstarávání, skladování, dodávání, včetně dodávání léčiv v rámci Evropské unie a vývozu do jiných zemí než členských států (dále jen "třetí země"), a příslušných obchodních převodů bez ohledu na skutečnost, zda jde o činnost prováděnou za úhradu nebo zdarma. Distribuce léčivých přípravků se provádí ve spolupráci s výrobcí, jinými distributory nebo s lékárnami a jinými osobami oprávněnými vydávat léčivé přípravky veřejnosti, případně léčivé přípravky používat. Za distribuci léčivých přípravků se nepovažuje výdej léčivých přípravků, jejich prodej prodejcem vyhrazených léčivých přípravků a jejich používání při poskytování zdravotních služeb a veterinární péče, jakož i distribuce transfuzních přípravků zařízením transfuzní služby a distribuce surovin pro další výrobu zařízením transfuzní služby. Za distribuci léčivých přípravků se také nepovažuje dovoz léčivých přípravků ze třetích zemí.
40. Žalovaný se věcnými námitkami žalobce proti obvinění ze spáchání správního deliktu spočívajícím v nezákonné distribuci léčiv, které žalobce odebral a skladoval pro potřeby své lékárny a následně je distribuoval jiným lékárnám v zahraničí, náležitě zabýval a odůvodnění jeho závěrů o tom, že bylo jednoznačně prokázáno, že žalobce jako lékárna, jejíž provozovatel je zároveň držitelem povolení k distribuci, porušil zákaz užití k distribuci léčivé přípravky, které odebral jako lékárna. Odůvodnění skutkové podstaty správního deliktu podle § 103 odst. 6 písm. g) zákona o léčivech v napadeném rozhodnutí není obecné, není nedostatečné a není nepřezkoumatelné.
41. Jak judikatura správních soudů ustáleně vyslovuje, nedostatečnost odůvodnění rozhodnutí, resp. nepřezkoumatelnost představuje tak závažnou vadu rozhodnutí, že neumožňuje posoudit věcnou správnost a zákonnost rozhodnutí. Vlastní přezkum rozhodnutí správního orgánu je totiž možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí splňuje kritéria srozumitelnosti, že je opřeno o dostatek důvodů, z nichž je zřejmé, proč správní orgán rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí.
42. Uvedená kritéria napadené rozhodnutí splňuje. Žalovaný v napadeném rozhodnutí na stranách 16-26 v rámci vypořádání námitek označených žalovaným jako odvolací námitky 1,2, 3 a 4 náležitě vyložil jak zákonný text obou citovaných ustanovení, jejich právní význam i smysl z hlediska jednotlivých článků distribučního řetězce od výroby, distribuce až k výdeji veřejnosti se zárukami zacházení s nimi za vhodných podmínek a nastavením zákonných podmínek pro distribuci včetně toho, jaké dispozice s léky se za distribuci považují a jaké nikoliv. Vyložil také pojem lékárny užitý v ust. § 82 odst. 4 cit. zákona ve

smyslu pojmu podřazeného pod provozovatele zdravotnických služeb, proč zahraniční lékárna není lékárnou ve smyslu zákona o léčivech a z jakého důvodu proč nelze aprobovat postup, který dle ust. § 82 odst. 4 zákona o léčivech mylně vnímá žalobce (odebírání a poskytování léčiv mezi lékárnami). Oproti tomu žalobce v podané žalobě nepostavil konkrétní věcnou oponenturu a nevnímá skutečnost, že soudní řízení není pokračováním řízení správního a bez náležitých věcných výhrad ve vztahu k odvolacím závěrům žalovaného tak soud sám nemůže dovozovat, v čem dále žalobce spatřuje nezákonnost závěrů žalovaného.

43. V obecné poloze námitek nedostatečnosti a nezákonnosti městský soud přezkoumal výklad žalovaného ke sporným ustanovením a dospěl k závěru, že bylo dostatečně prokázáno a odůvodněno, že žalobce, který je jak provozovatelem lékárny, tak v rozhodné době byl držitelem povolení k distribuci léčivých přípravků, svým jednáním porušil ustanovení § 82 odst. 4, poslední větu zákona o léčivech, které zní: „*Lékárna, jejíž provozovatel je zároveň držitelem povolení k distribuci, nesmí užít k distribuci léčivé přípravky, které odebrala jako lékárna.*“ Porušení této povinnosti odpovídá jen a pouze správní delikt dle ustanovení § 103 odst. 6 písm. g) zákona o léčivech, který stanoví: „*Provozovatel se dopustí správního deliktu tím, že poruší zákaz distribuovat léčivé přípravky, které odebral jako provozovatel lékárny podle § 82 odst. 4.*“ Za tento správní delikt byla žalobci uložena pokuta po právu.
44. Žalobce se dopustil neoprávněné distribuce, neboť distribuoval léčivé přípravky, které odebral jako lékárna. Jeho jednání pak nemohlo naplnit předpoklad výjimky pro poskytnutí léčivých přípravků mezi lékárnami, neboť společnosti SAPPADA spol. s r.o. a Retia a.s., nejsou podle zákona o léčivech lékárny.
45. K podstatě jednání, které naplňuje skutkovou podstatu správního deliktu porušením ust. § 82 odst. 4, tj. k výkladu pojmu „lékárna“ a k pojmu „distribuce“ léčiv v souvislosti významem zvláštních regulačních opatření vztahujících se k zajištění kvality, účinnosti, bezpečnosti léčiv a správnosti o nich podávaných informacích se shodně vyslovil Městský soud v Praze i ve svých dalších rozsudcích pod č. j. 9Ad 3/2020 a 9Ad 9/2020, na které soud v této věci odkazuje a s nimiž jsou závěry SÚKL a žalovaného v této souzené věci žalobce zcela v souladu.
46. Námitky žalobce uplatněné v prvním žalobním bodu tedy nejsou důvodné a na základě těchto námitek soud neshledal důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí.
47. Soud však shledal důvodným návrh žalobce na moderaci uložené sankce ve smyslu ust. § 78 odst. 2 s.r.s. uplatněný žalobcem při jednání před soudem.
48. Podle citovaného zákonného ustanovení rozhoduje-li soud o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní delikt, může soud, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí podle odstavce 1, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokazováním v nikoli zásadních směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě.

49. K žalobní námitce nepřiměřené až likvidační výše pokuty je třeba přisvědčit žalobci v tom, že mu byla uložena poměrně citelná pokuta, byť její výše je na dolní hranici zákonného rozmezí.
50. V daném případě byla žalobci správním orgánem I. stupně uložena v souladu s absorpční zásadou za správní delikt nejpřísněji postižitelný úhrnná pokuta ve výši 1 030 000 Kč, která byla následně rozhodnutím žalovaného potvrzena. Byť byla tato pokuta uložena podle § 107 odst. 1 písm. e) zákona o léčivech při dolní hranici zákonné sazby (5 % z maximální hranice 20 000 000 Kč.) a správní orgány výši uložené pokuty odůvodnily úvahou vztahující se k zákonným hlediskům v souladu s § 109 odst. 2 zákona o léčivech, který stanoví, že *při určení výměry pokuty právnické osobě se přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a okolnostem, za nichž byl spáchán*, soud shledal zjevnou nepřiměřenost výše pokuty nikoliv v tom, že by nereflektovala typovou závažnost jednotlivých správních deliktů, které byly spáchány při nezbytném preventivním i represivním významu uložené pokuty, nýbrž v tom, že tato výše neodpovídala všem možným skutkovým zjištěním o majetkových poměrech žalobce v době uložení pokuty. Úvahám správních orgánů, pokud jde o přihlédnutí k dopadům protiprávní činnosti žalobce, k přitěžujícím i polehčujícím okolnostem nelze cokoliv vytknout. Nicméně pokud jde o majetkové poměry žalobce správní orgány sice zjišťovaly a popsaly z účetních uzávěrek žalobce za roky 2017-2019 určité údaje, avšak neuvážily zcela o jejich ekonomické relevanci a dopadu na faktické hospodaření a schopnost žalobce pokutu v takové výši uhradit, aniž by to ohrozilo jeho podnikání vzhledem ke ztrátě a předluženosti z minulých let.
51. Nelze tak přejít to, co žalobce namítal v podaném odvolání, kdy předestřel své konkrétní majetkové poměry, ostatně zevrubně uvedené i na str. 26-27 napadeného rozhodnutí, které však přesto žalovaný v úplnosti nezohlednil.
52. Žalobce v odvolání uvedl, že SÚKL účelově vytrhl z kontextu určité položky z účetní závěrky žalobce za rok 2016 a konstatoval, že žalobce „*zlepšuje svoji ekonomickou situaci*“. SÚKL posuzoval snížení objemu závazků z 11 961 000,- Kč v roce 2013 na 6 131 000 Kč, v roce 2016 přihlédl k zásobám v hodnotě 2 500 000 Kč za rok 2016 a k hospodářskému výsledku ve výši 1 184 000 Kč. Dle žalobce SÚKL přehlédl fakt, že již za rok 2016 žalobce vykázal vlastní kapitál v záporné výši 1 064 000 Kč a za rok 2017 dokonce v záporné výši 1 179 000 Kč. Jinými slovy, cizí zdroje odvolatele vykázané v rozvaze odvolatele za rok 2017 ve výši 7 839 000 Kč převyšují aktiva odvolatele o 1 179 000,- Kč; závazky (dluhy) odvolatele jsou tak vyšší než jeho majetek o 1 179 000,- Kč, což žalobce považoval za úpadkovou situaci.
53. Žalobce namítal, že pokud budou brány v úvahu disponibilní zdroje odvolatele, resp. krátkodobý finanční majetek odvolatele vykázaný v rozvaze odvolatele za rok 2017 ve výši 373 000 Kč, pak je zřejmé, že žalobce nemá zdroje pro úhradu předmětné pokuty a nutnost její úhrady by znamenala okamžitou platební neschopnost spojenou s nutným ukončením podnikání, resp. by byla pro odvolatele likvidační.
54. Žalobce poukázal na to, že dle rozvahy za rok 2017 žalobce dosáhl zisku pouze ve výši 370 000 Kč a měl ztrátu z minulých let ve výši 4 325 000 Kč a uvedené dluhy převyšující jeho majetek při nutnosti výdajů do svého podnikání (nákup zboží – léčivých přípravků).

Je proto zřejmé, že výsledky hospodaření nemohou v žádném případě pokrýt uloženou pokutu, byť by byla rozložena do splátek. Podle odvolacích námitek žalobce ve smyslu judikatury Ústavního soudu výše pokuty přesahuje možné výnosy žalobce a jeho podnikatelskou činnost činí naprosto bezúčelnou a směřující pouze k úhradě uložené pokuty, což je dle konstatování Ústavního soudu nepřipustné.

55. Žalobce k podané žalobě - ke svým tvrzením o nepřiměřenosti a případném likvidačním charakteru výše pokuty předložil rozhodnutí Celního úřadu ze dne 4. 12. 2020, kterým je „Rozhodnutí o povolení posečkání“, které rozložilo úhradu předmětné pokuty ve výši 1 030 000 Kč do měsíčních splátek po 60 000 Kč. Uvedené rozhodnutí soud provedl jako důkaz při jednání před soudem k tvrzením žalobce o nedobrych majetkových poměrech. Z tohoto rozhodnutí vyplynulo, že žalobce hradí již splátky jiné pokuty ve výši 290 000 Kč na základě jiného rozhodnutí ze dne 20. 4. 2020 a že celní úřad nechal pro toto předcházející řízení zpracovat finanční analýzu k finanční stabilitě společnosti žalobce. Finanční analýza byla zpracována odborným analytickým útvarům dne 16. 4. 2020 s platností do 30. 4. 2021 a pro účely řízení o Rozhodnutí o posečkání – rozložení úhrady pokuty v této věci ve výši 1 030 000 Kč celní úřad tuto analýzu použil. Z finanční analýzy vyplynulo, že společnost žalobce byla v té době finančně nestabilní, čistý pracovní kapitál k 31. 12. 2018 neumožňoval hradit krátkodobé závazky (podkapitalizace) a že společnost byla v letech 2017-2018 předlužená, neboť její celková účetní hodnota byla nižší, než její závazky. Závěr finanční analýzy konstatuje, že v případě žalobce by neprodlená úhrada pokuty ve výši 1 030 000 Kč pro něj znamenala vážnou újmu a tuto dlužnou částku nelze vybrat najednou. Celní úřad v uvedeném rozhodnutí vzal v úvahu ekonomickou situaci žalobce a zohlednil sociální a hospodářské aspekty. Učinil tedy to, co z účetnictví žalobce lze relevantně zhodnotit i pro úvahu o výši uložené pokuty, o níž v dané věci SÚKL rozhodoval prvostupňovým rozhodnutím ze dne 4. 5. 2018, tj. právě v době, k níž se vztahuje i uvedená finanční analýza mapující finanční stabilitu a poměry žalobce.
56. S ohledem na uvedenou skutečnost, která splňuje podmínky ust. § 78 odst. 2 s.ř.s., kdy soud vlastním dokazováním doplnil skutkový stav nezbytný pro správné uvážení o výši pokuty, soud moderoval uloženou výši pokuty tak, že tuto pokutu uložil v nižší částce 600 000 Kč, o níž má za to, že i pokuta v této výši bude plnit jak represivní funkci, tak i funkci preventivní a výchovnou a bude pro žalobce dostatečným ponaučením, aby se v budoucnu podobných jednání vyvaroval. Ostatně soud z průběhu jednání před soudem, a to i z uznání jednatelky žalobce, že k pochybení došlo, dovozuje, že uložení pokuty v uvedené nižší částce je přiměřené a k účelu pokuty postačující.
57. Z uvedených důvodů Městský soud v Praze rozhodl v rozsudku podle § 78 odst. 2 s.ř.s. o snížení žalobci uložené pokuty na částku 600 000 Kč a v rozsahu námitek proti zbytku napadeného rozhodnutí žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
58. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl v řízení, co se týče jeho návrhu na zrušení napadeného rozhodnutí, úspěšný a žalovanému žádné náklady v řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího

správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 9. listopadu 2022

JUDr. Naděžda Řeháková v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.